

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda S. Š., predsjednice vijeća, B. T. i B. M., članova vijeća, te više sudske savjetnice V. K., zapisničarke, u upravnom sporu I. tužitelja X. d.o.o, iz Z., II. tužitelja M. Lj. iz Z., koje zastupa M. R., odvjetnik u Z., i III. tužitelja I. d.d. Z., kojeg zastupa direktorica S. M., protiv rješenja tužene Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, Miramarska 24d, klasa: UP/I-451-04/09-10/10, Urbroj: 326-321-10-42 od 25. ožujka 2010., radi utvrđivanja postojanja obveze objavljivanja ponude, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 23. svibnja 2013.

p r e s u d i o j e

Tužbe se odbijaju.

Obrazloženje

Točkom I. osporenog rješenja utvrđuje se da je za društvo X. d.o.o., M. Lj. i društvo I. d.o.o, stjecajem 6100 dionica društva E. d.d. Z., dana 19. svibnja 2008., nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje tog društva. Točkom II. nalaže se društvu X. d.o.o. Z., M. Lj., i društvu I. d.o.o., da u roku od 30 dana od dana zaprimanja ovog rješenja u skladu sa Zakonom o preuzimanju dioničkih društava podnesu Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu za preuzimanje i isprave iz članka 22. stavka 3. Zakona o preuzimanju dioničkih društava. Točkom III. nalaže se društvu E. d.d. Z. da ovo rješenje dostavi dioničarima društva ili omogućiti dostavu rješenja putem S. k. d. d.d. Z., u roku od 15 dana od dana zaprimanja rješenja. Točkom IV. nalaže se društvu X. d.o.o., M. Lj. i društvu I. d.o.o., da u roku od 5 dana od dana zaprimanja ovog rješenja plate administrativnu pristojbu u iznosu od 2.000,00 kn u korist državnog proračuna i naknadu u iznosu od 20.000,00 kn u korist žiro-računa Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, jer će u protivnom navedeni iznos biti naplaćen prisilnim putem, a točkom V. je određeno da će se rješenje objaviti u Narodnim novinama.

Protiv osporenog rješenja tužbu su podnijeli tužitelji X. d.o.o, i M. Lj. koja je zaprimljena u ovom predmetu, a posebnu tužbu I. d.o.o, koja je zaprimljena u predmetu poslovni broj: Us-4699/2010. Kako se radi o dvije tužbe protiv osporenog akta ovaj Sud je odlučio temeljem ovlaštenja iz članka 313. Zakona o parničnom postupku u svezi članka 60. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj. 53/91.,9/92. i 77/92) predmete povezati i o tužbama odlučiti jednom presudom.

Tužitelji X. d.o.o, i M. Lj. prigovaraju zakonitosti osporenog rješenja i u bitnome ističe da je tuženo tijelo činjenicu da je „kupnju dionica Ciljnog društva za I. d.o.o, s Y. dogovario i koordinirao II. tužitelj M. Lj.“ utvrdilo temeljem dopisa društva Y. d.o.o, koji je uzet kao osnova za donošenje zaključka o odlučnoj činjenici, a koji im nije dostavljen, niti je odgovorna osoba Y. d.o.o, saslušana u postupku. Tuženo tijelo nije provelo usmenu raspravu na kojoj bi tužitelji imali priliku ispitivati navedenu osobu pa je time povrijedilo odredbe članka 149., 173. do 181. Zakona o općem upravnom postupku. Navode da su zatražili uvid u spis, na što se tuženo tijelo nije očitovalo već je par dana nakon tog traženja donijelo rješenje. Drugotužitelj ističe da je nakon donošenja rješenja izvršio uvid u spis te navode društva Y. d.o.o, smatra neistinitim, jer s nikim nije dogovario stjecanja preko 25% dionica Ciljnog društva. Nadalje navode da je tuženo tijelo odbilo provesti

dokaz saslušanjem osobe T. S. kao punomoćnika tužitelja i društva I. d.o.o, na skupštini Ciljnog društva, iako je on bio svjedok načina komunikacije tužitelja i odgovornih osoba društva I. d.o.o, pa je mogao posvjedočiti da među njima nije bilo nikakvih dogovora o zajedničkom nastupanju radi preuzimanja Ciljnog društva. Nadalje navode da je tuženo tijelo propustom da im u pogledu odlučne činjenice dade rok za očitovanje odnosno da provjeri autentičnost osporenog sadržaja el. pošte počinilo povredu postupka. Tuženo tijelo u osporenom rješenju navodi da je znakovito da I. d.o.o, nije proveo pravomoćnu presudu kojom je utvrđen ništavim njegov ugovor odmah, nego tek u prosincu 2009. godine, dok su nevjerodostojnim odbačene sve isprave koje je isti priložio. Tužitelji smatraju da je radi razjašnjenja navedenog trebalo održati usmenu raspravu i ispitati tužitelje kako bi se saznalo da predmet prijepora nisu dionice jer su značajno izgubile na cijeni nego naknada štete odnosno neostvarena dobiti jer je vrijednost dionica višestruko pala u odnosu na vrijednost u vrijeme zaključenja ugovora o kupoprodaji dionica. Nadalje navode da u osporenom rješenju nema razloga o tome kako to da je riječ o kupnji u isto vrijeme kada se govori o kupnji dionica u rujnu 2006. godine, a konačno utvrđuje nastanka obveze na temelju kupnje dionica I. tužitelja u svibnju 2008. U osporenom rješenju nije navedeno od kojeg je značaja činjenica da u RH djeluje ograničen broj investicijskih društava premda su to isticali tijekom postupka. Nadalje navode da tuženo tijelo ne obrazlaže jesu li na skupštinama donesene odluke u smjeru zajedničkog djelovanja tužitelja i društva I. d.o.o, radi ostvarivanja utjecaja u Ciljnom društvu što smatraju odlučnim činjenicama o kojima nema niti riječi u rješenju.

Navode da je II. tužitelj isticao da je novčani iznos koji je isplaćen u korist društva I. d.o.o, isplaćen po osnovi raskida predugovora, odnosno povratu primljenog djela kupoprodajne cijene iz kojeg proizlazi da je drugotužitelj obvezan isplatiti iznos koji je isplaćen društvu I. d.o.o, pa kada se zbroje iznosi isplaćeni sa svih računa tužitelja na predmetne dane radi kupnje dionica Ciljnog društva s jedne strane, kad se zbroje svi iznosi isplaćeni trećim osobama po osnovi kupnje dionica Ciljnog društva putem burze od tužitelja i društva I. d.o.o., dolazi se do značajnog manjka i temeljem toga do suprotne tvrdnje da nisu svih 72.3696,69 kn financirali tužitelji. Odlučna činjenica - da je postojao odnos temeljem kojeg bi tužitelji financirali kupnju dionica Ciljnog društva za društvo I. d.o.o, tuženik dokazuje tek dokazima da je novac isplaćen s njihova računa. Takva činjenica sama za sebe nije dostatna. Tužitelji obrazlažu da je Trgovački sud u Z. donio pravomoćnu sudsku odluku u predmetu poslovnih broj: P-546/08 kojom je Ugovor o kupoprodaji dionica između M. Lj. i društva I. d.o.o, od 5. prosinca 2006. utvrdio ništavim te time u stvari potvrdio suprotno. Ističu da je za sud jedna od osnovnih činjenica bila ta da M. Lj. nije platio dionice prema tom ugovoru, što naravno, ne bi bilo moguće utvrditi da je on uistinu i financirao kupnju predmetnih dionica. Nadalje navode da je tuženo tijelo pogrešno iz utvrđenog činjeničnog stanja zaključilo o namjeri zajedničkog djelovanja tužitelja i društva I. d.o.o, u pogledu stjecanja dionica Ciljnog društva i time prevladavajućeg utjecaja. Time tuženo tijelo nije uzelo u obzir da su u međuvremenu, u prosincu 2006. godine II. tužitelj i I. d.o.o, zaključili Ugovor o kupoprodaji dionica Ciljnog društva. Nakon tog trenutka, ako je njihove namjere i bilo, ona je prestala, a namjera je I. d.o.o, bila da dionice proda i dobije protučinidbu u novcu, a II. tužitelja da iste kupe i zato dade protučinidbu u novcu. Smatraju da kasnije utvrđenje ugovora ništavim, nije označilo nikakav nadomjestak namjere niti se na bilo koji način navedeno moglo učiniti 19. svibnja 2008. jer su tada II. tužitelj i I. d.o.o, smatrali da je riječ o valjanom pravnom poslu. Smatraju da je Sud upravo utvrdio da se radi o stvarnom poslu. Tužitelji navode daje tuženo tijelo pogrešno primijenio izmijenjeni članak 61. Zakona. Obrazlažu da se u osporenom rješenju ne navodi da bi tužitelji i društvo I. d.o.o, nakon stupanja na snagu navedenog Zakona stjecali dionice Ciljnog društva pa prema tome ne bi bili u obvezi objaviti ponudu za preuzimanje Ciljnog društva sve da su činjenični navodi potpuno i valjano utvrđeni. Nadalje smatraju da je tuženo tijelo pogrešno primijenilo odredbu članka 8. Zakona te ističu da se dionice pribrajaju pa tako i oduzimaju, ne temeljem stanja kod SKDD, već na temelju svih valjanih pravnih poslova zaključenih sa svrhom prijenosa dionica. U tom smislu ističu da je prilikom utvrđivanja broja dionica s kojima raspolaže društvo X. na dan 19. svibnja 2008., u obzir trebalo uzeti i Ugovor o kupoprodaji dionica od 12. svibnja 2008. kojim

je I. tužitelj prodao trgovačkom društvu G. d.o.o. 7536 dionica, a što je u smislu članka 8. stavka 2. Zakona predstavljalo 2,25% temeljnog kapitala Ciljnog društva. To znači, navode tužitelji, daje na dan 12. svibnja 2008. društvo G. d.o.o, steklo navedene dionice u smislu članka 8. stavka 1. i stavka 3. Zakona. Navedeni ugovor zaprimljen je i proveden kod SKDD. Isto tako, to znači da je na dan 19. svibnja 2008. I. tužitelj društvo X. zadržalo 51190 dionica, odnosno 15,29% dionica Ciljnog društva. Tuženo tijelo pogrešno navodi da se odredba članka 8. Zakona može primijeniti samo na stjecatelje - obveznike objavljivanja ponude za preuzimanje, pa da se ne mogu primijeniti na G. d.o.o, jer da nije obveznik objavljivanja ponude. Tužitelji navode da je riječ o ugovornom odnosu jednog od obveznika objavljivanja ponude - I. tužitelja i treće osobe pa smatraju da nije dopušteno ne primijeniti pribrajanja i kod otuđivanja što bi značilo dvostruku različitu cijenu ugovornih odnosa u pogledu istog predmeta između jednakih stranaka, a koje tumačenje je protivno Ustavu Republike Hrvatske. Nadalje navode da kada bi zaista i postojalo zajedničko djelovanje između tužitelja oni bi na dan 19. svibnja 2008. držali svega 24,23% dionica Ciljnog društva. Ističu da je ugovor između I. tužitelja i društva G. d.o.o, bio stvarni pravni posao, temeljem kojega je kupoprodajna cijena plaćena što su dokazivali tijekom postupka. Iz navedenih razloga predlaže Sudu da tužbu uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tužitelj I. d.o.o, iz Z. prigovara zakonitosti osporenog rješenja i u bitnome ističe da je brokersku kuću Y. d.o.o, angažirao neovisno od I. i II. tužitelja motiviran činjenicom da je riječ o vodećem investitorskom društvu u Republici Hrvatskoj s prihvatljivim naknadama za pružene usluge. U odnosu na vrijeme povezanosti i stjecanja dionica, ističe daje stjecao dionice Ciljnog društva isključivo do 20. rujna 2006., dok je M. Lj. stjecao od 20. rujna do 10. studenog 2006., a X. od 26. rujna 2006. do 23. svibnja 2008., dakle, čak skoro dvije godine nakon što je tužitelj zadnji put kupovao dionice. Smatra da se navedeno tumačenje tuženog tijela ne može smatrati zajedničkim djelovanjem u smislu članka 5. Zakona jer kad bi se tuženiku dopustilo takvo tumačenje zajedničkog djelovanja to bi izazvalo veliku pravnu nesigurnost kod ulagača na tržištu kapitala jer ulagači nikada ne bi bili sigurni je li, s obzirom na vrijeme, mjesto i posrednika preko kojeg stječu dionice, zajednički djeluju s nizom drugih ulagača koji istovremeno ili otprilike u isto vrijeme preko istog posrednika kupuju dionice istog dioničkog društva. Ističe da su glavne skupštine održane nakon zaključenja ugovora o kupoprodaji dionica, odnosno ugovora o prijenosu dionica pa je tužitelj u istima sudjelovao isključivo kao formalni držatelj dionica, prema nalogu i zahtjevima novog vlasnika jer je predmete dionice otuđio valjanim pravnim poslom. U tom smislu, isti nije njima raspolagao kao vlasnik, nego prema zahtjevima kupca koji je stekao valjanim pravnim poslom, ali ih do trenutka nije stigao proknjižiti na svoje ime kod SKDD. Okolnost da je navedena punomoć za zastupanje dana trećoj osobi nastupila je isključivo u smislu ispunjavanja obveza Ugovora o kupoprodaji odnosno Ugovora o prijenosu dionica. U navedenom tužitelj ne vidi ništa neuobičajeno jer postoji niz pravnih instituta u kojima je stjecanje vlasništva ograničeno uvjetom ili rok, a dok se taj uvjet ili rok ne ostvare prethodni se vlasnik mora prema novom vlasniku obzirom postupati. Smatra da je tuženik ovu činjenicu pogrešno i nepotpuno utvrdio jer je propustio saslušati tužitelje na okolnost izdavanja punomoć i međusobnih odnosa. U odnosu na navod da tužitelj nije na vrijeme prenio dionice temeljem pravomoćne presude Trgovačkog suda u Z., poslovni broj: P-466/08 od 19. ožujka 2009. na svoje ime idu samo na štetu tužitelja jer ne može ostvariti pravo glasa. Naglašava da se posljedica ništavosti presude sastoji u tome da svaka od ugovornih strana mora vratiti drugoj ono što je po osnovi ugovora primila. Kako tužitelj nije primio kupoprodajnu cijenu za dionice, jasno je da M. Lj. mora dionice prenijeti nazad na tužitelja. Međutim, problem je što je tužitelj na istoga prenio dionice za ugovorenu cijenu od 296,04 kn po dionici, a na dan pravomoćnosti presude donesene po Trgovačkom sudu u Z., poslovni broj: P-465/08 na 129,99 kn, dok današnje vrijede više od 40,00 kn po dionici. U tom smislu prijenos dionica nazad na tužitelja predstavlja samo 1/5 naknade štete koja je za tužitelja nastala. Nadalje navodi da je tuženo tijelo pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenice o postojanju odnosa zajedničkog djelovanja između tužitelja, jer ih o istima nije ispitao već samo paušalno navodi da na te okolnosti nisu dostavili nikakve dokaze. Time je tuženik počinio bitnu povredu postupka jer je ove odlučne

činjenice utvrdio na temelju pisane izjave tadašnjeg člana uprave društva I. d.o.o, te je na taj način tuženik povrijedio odredbe članka 142., 143. i 149. Zakona o općem upravnom postupku. Smatra daje tuženik morao provesti poseban ispitni postupak i zakazati raspravu na kojoj je trebalo saslušati stranke i svjedoke T. K., T. S. i S. B. radi utvrđenja činjenica za koje sam tvrdi da su odlučne prilikom ocjenjivanja je su li tužitelj zajednički djelovali radi preuzimanja Ciljnog društva. Tužitelj zaključno ističe da nikada nije imao namjera zajedničkog djelovanja, a dokaz za tu činjenicu je i taj da je 5. prosinca 2006. prodao M. Lj. sve dionice Ciljnog društva dakle skoro više od godinu i 6 mjeseci prije nego što je po mišljenju tuženika nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje. U tom smislu, tužitelj nije s njima raspolagao kao vlasnik, nego prema zahtjevima kupca koji je stekao valjanim pravnim poslom, ali ih do istog trenutka nije stigao proknjižiti na svoje ime. Stoga ističe da na dan 19. svibnja 2008., kada je po tuženiku nastala obveza objavljivanja ponude, nije smatrao da ima dionice Ciljnog društva jer je smatrao da ih je valjano otuđio još 5. prosinca 2006. Predlaže Sudu da tužbu uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu I. i II. tužitelja u bitnome ističe da je sukladno odredbama Zakona o općem upravnom postupku pozvao sve stranke u postupku pa tako i tužitelje da se očituju o svim činjenicama i okolnostima utvrđenim tijekom postupka koje su bitne za rješavanje ove upravne stvari, a što je vidljivo iz više dopisa. Obrazlaže da je prije ovog postupka vođen upravni postupak po službenoj dužnosti klasa: UP/I-451-04/08- 10/5, radi utvrđivanja obveze objavljivanja ponuda za preuzimanje Ciljnog društva i u tom postupku su tužitelji bili pozvani očitovati se i omogućeno im je izjašnjavanje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari. Ističe da svako nastojanje da se ubrza postupak tužitelji su nastojali spriječiti pa su tako svaki put tražili produženje roka za očitovanje da bi končano dva dana prije donošenja rješenja zatražili uvid u spis tuženika što im je i omogućeno u primjerenom roku. Tužitelju su mogli tijekom cijelog postupka sukladno odredbama Zakona o općem upravnom postupku izvršiti uvid u bilo koji od spisa tuženika koji se vodi povodom ove upravne stvari, no do 23. ožujka 2010. nisu izrazili želju to učiniti. Smatra neosnovanim navode da tužitelji nisu financirali kupnju dionica Ciljnog društva od kupca I. d.o.o, jer dokazi zakonito prikupljeni tijekom postupka po službenoj dužnosti upućuju na suprotan zaključak, o čemu su tužitelji bili tijekom postupka pravodobno obaviješteni. Tuženik napominje da je društvo I. d.o.o, tužbu za poništenje navedenih ugovora kojim prodaje dionice Ciljnog društva II. tužitelju podnijelo nakon saznanja da je tuženik otkrio kako je za tužitelja nastala obveza za preuzimanje, a što je utvrđeno u upravnom postupku tuženika klasa: UP/I-451-04/08- 10/15. Nadalje navodi da tužitelji pogrešno tvrde da bi se na stjecanje 7536 dionica Ciljnog društva po društvu G. d.o.o, trebala primijeniti odredba članka 8. Zakona, i Zakon o obveznim odnosima jer je u vrijeme stjecanja dionica na snazi bio Zakon o tržištu vrijednosnih papira kao lex specialis prema kojemu se vlasništvo i prava koja proizlazi iz nematerijaliziranih vrijednosnih papira sječu u trenutku upisa na račun nematerijaliziranih vrijednosnih papira stjecatelja (članka 128. Zakona). Napominje da su tužitelji 27. svibnja 2009. ponijeli zahtjev za objavljivanje ponude za preuzimanje Ciljnog društva po osporenom rješenju. U svemu ostaje kod razloga iz osporenog rješenja i predlaže Sudu da se tužba odbije kao neosnovana.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu tužitelja I. d.o.o. Z. u bitnome navodi da postojanje odnosa zajedničkog djelovanja nije utvrđeno samo na temelju činjenice da su navedene osobe započele sa stjecanjem dionica Ciljnog društva u istom razdoblju ili samo radi činjenice da stječu dionice preko istog investicijskog društva (iako ih u Republici Hrvatskoj djeluje 50-ak), već je odnos zajedničkog djelovanja nesporno utvrđen cijeneći sve okolnosti zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka pri čemu su kao odlučne ocjenjene činjenice da su I. i II. tužitelj u cijelosti financirali kupnju dionica Ciljnog društva za tužitelja te da je kupnju dionica Ciljnog društva za tužitelja s Y. dugovao i koordinirao M. L. Navodi da zahtjev za saslušanjem T. S. koji su istakli I. i II. tužitelj nije prihvaćen jer u činjeničnom pogledu nije sporno da je isti temeljem punomoći zastupa M. Lj., X.. d.o.o, i tužitelja na glavnoj skupštini Ciljnog društva održanoj dana 30. ožujka 2007. niti bi se njegovim saslušanjem utvrdile nove činjenice koje bi bile od značaja za

donošenje rješenja. I u slučaju opunomoćenika S. B. tuženik smatra nepotrebnim saslušanjem istog jer je nesporno da su u razdoblju od sklapanja ugovora 5. prosinca 2005. do preknjižbe dionica u sustavu SKDD koja je izvršena 7. rujna 2007. održane tri glavne skupštine Ciljnog društva i to 11. siječnja 2007., 30. ožujka 2007. i 27. srpnja 2007. Uvidom u zapisnike i punomoći s navedenih glavnih skupština utvrđeno je da na glavnoj skupštini od 11. siječnja 2007. tužitelj sudjelovao samostalno dok su na glavnoj skupštini od 27. srpnja 2007. M. Lj., X. i tužitelj imali istog punomoćenika S. B. iz Z. Napominje da tužitelji nisu tijekom postupka zatražili saslušanje T. K. niti se to ukazalo potrebnim pri tome se tuženik nije ogriješio o procesna prava saslušanja stranaka. U svemu ostaje kod razloga iz osporenog rješenja i predlaže Sudu da tužbu odbije.

Zainteresirana osoba E. d.d. Z. iako uredno pozvana nije dostavila odgovor na tužbu.

Tužbe nisu osnovane.

Odredbom članka 9. Zakona o preuzimanju dioničkih društava (Narodne novine, broj 109/07.,36/09) propisano je da fizička ili pravna osoba kada neposredno ili posebno samostalno ili djelujući zajednički stekne dionice s pravom glasa Ciljnog društva, tako da, zajedno s dionicama koje je već stekla, prijeđe prag od 25% dionica s pravom glasa ciljnog društva (kontrolni prag) obvezna je objaviti ponudu za preuzimanje. Dionice s pravom glasa su sve dionice ciljnog društva izdane s pravom glasa, što uključuje vlastite dionice ciljnog društva kao i dionice kod kojih je ostvarivanje prava glasa isključeno ili ograničeno zakonom ili pravnim poslom. Odredbom članka 5. stavka 3. Zakona propisano je da fizičke i/ili pravne osobe djeluju zajednički kad jedna od njih neposredno kontrolira drugu, dok je u stavku 4. točka 1. propisano da fizička i/ili pravna osoba kontrolira pravnu osobu ako ima neposredno ili posredno više od 25% udjela u temeljnom kapitalu pravne osobe.

Tuženo je tijelo nakon provedenog postupka utvrdilo da su tužitelji usklađeno započeli stjecati dionice Ciljnog društva u rujnu 2006. godine preko Y., da je M. Lj. s navedenom brokerskom kućom dogovarao kupnju dionica Ciljnog društva za sebe osobno, za X. d.o.o, i za I. d.o.o, te da je novac za kupnju dionica Ciljnog društva koje je kupilo društvo I. d.o.o, u cijelosti isplaćen s bankovnih računa čiji su vlasnici M. Lj. odnosno društvo X. d.o.o, te da je razvidno da je među istim tada uspostavljen odnosno zajedničkog djelovanja s ciljem stjecanja dionica s pravom glasa Ciljnog društva u smislu odredbi navedenog Zakona.

Iz spisa proizlazi da je tuženo tijelo radi pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja sukladno članku 169. stavka 3. točka 3. Zakona o kreditnim institucijama (Narodne novine, broj: 117/08,74/09) od kreditnih institucija zatražilo podatke s kojih računa su za I. d.o.o, prema Y. uplaćena sredstva za kupnju Ciljnog društva i tko je vlasnik te su H. d.d, Z., P. d.d. K. i N. d.d. dostavili podatke da je uplata izvršena prema Y. s računa u vlasništvu prvo i drugo tužitelja i u kojim iznosima. Nadalje tuženo je tijelo i od Y. zatražilo očitovanje i dostavu dokumenata na okolnost da je društvo I. d.o.o, dionice Ciljnog društva stjecalo u razdoblju od 5. do 20. rujna 2006., a zadnja uplata u iznosu od 723.696,69 kn izvršena je na žiro račun Y. 9. listopada 2006., nakon što su sve transakcije kupnje dionica Ciljnog društva već bile izvršene. U očitovanju se navodi da su za transakcije kupovine dionica Ciljnog društva prema nalogu društva I. d.o.o, za razdoblje između namire i plaćanja tih transakcija, korištena vlastita sredstva Y. koja se drže na posebnom računu, a služe za pokrivanje minusa njihovih klijenata, a kao dokaz da su korištena vlastita sredstva Y. dostavljene je analitička kartica za razdoblje od 1. kolovoza do 1. studenoga 2006., preslike odluka Uprave Y. o odobravanju minusa društvu I. d.o.o., te je tuženo tijelo utvrdilo da je Y. u razdoblju od 11. do 20. rujna 2006. temeljem pet odluka Uprave o odobravanju zajma, društvu I. d.o.o, odobrio minus za kupnju dionica Ciljnog društva te su za plaćanje dionica u tom periodu korištena vlastita sredstva Y.. Nadalje je utvrđeno da je uplatom od 9. lipnja 2006. na žiro račun Y., u iznosu od 723.696,69 kn, zatvoreno potraživanje Y. prema I. d.o.o., odnosno da saldo društva I. d.o.o, na dan iznosi 00 kn. Iz izjave tadašnjeg člana Uprave proizlazi da je bio osobno uključen u kupnju dionica Ciljnog društva od strane M. Lj. i društva I. d.o.o, pa je društvu I. d.o.o, postao klijent I. preko M. Lj., da je I. d.o.o, preko Y. stjecao jedino dionice Ciljnog društva, da su sve aktivnosti vezane za klijenta I. d.o.o, bile koordinirane s M. Lj. pa je tako i odobravanje pozajmica društvu I.

d.o.o, zbog kašnjenja u plaćanju izvršeno u dogovoru s M. Lj.

Tuženo je tijelo nadalje utvrdilo da nakon što je I. d.o.o, u rujnu 2006. kupio 5.147 dionica Ciljnog društva iste je Ugovorom o kupoprodaji od 5. prosinca 2006. prodao M. Lj., a M. Lj. navedene dionice prenio na svoj račun u SKDD-u 7. rujna 2007. Međutim, pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Z. poslovni broj: P- 456/08 navedeni ugovor je ništav, a kako u smislu Zakona o obveznim odnosima ništetni ugovori ne proizvode pravne učinke od trenutka sklapanja ugovora te s obzirom da je u SKDD-a 5.147 dionica Ciljnog društva preknjiženo s računa nematerijaliziranih vrijednosnih papira društva I. d.o.o, na račun M. Lj. na temelju nevaljanog pravnog posla, odnosno bez valjane pravne osnove, to u smislu tada važeće odredbe članka 128. stavka 1. Zakona o tržištu vrijednosnih papira i u smislu odredbe članka 492. stavka 2. Zakona o tržištu kapitala, društvo I. d.o.o, nije prestalo biti zakoniti imatelj 5.147 dionica Ciljnog društva. Iz tog razloga M. Lj. nije postao zakoniti imatelj 5.147 dionica Ciljnog društva iako su iste bile upisane na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u SKDD-u.

Slijedom navedenog proizlazi da X. d.o.o, na dan 19. svibnja 2008. drži 58.726 dionica, odnosno 17,54% dionica s pravom glasa Ciljnog društva, M. Lj. drži 24.786 dionica odnosno 7,4% dionica s pravom glasa Ciljnog društva te društvo Impuls d.o.o, drži 5.147 dionica odnosno 1,54% dionica s pravom glasa Ciljnog društva pa svi zajedno drže ukupno 88.659 dionica, odnosno 26,48% dionica s pravom glasa Ciljnog društva pa je s obzirom na navedeno nastala i obveza za objavljivanje ponude za preuzimanje Ciljnog društva stjecanjem 6.100 dionica s pravom glasa Ciljnog društva na dan 19. prosinca 2008.

Slijedom svega navedenog Sud prihvaća pravilnim navod tuženog tijela da zajedničko djelovanje nije utvrđeno samo na temelju činjenice da su tužitelji započeli sa stjecanjem dionica u istom razdoblju i preko istog investicijskog društva već i s obzirom na okolnost da su I. i II. tužitelj u cijelosti financirali kupnju dionica Ciljnog društva te da je kupnju dionica za III. tužitelja dogovarao i koordinirao II. tužitelj, kao i s obzirom na njihovo ponašanje nakon kupnje dionica jer je isto utvrđeno na temelju dokaza prikupljenih u postupku, svakog posebno i u njihovoj međusobnoj povezanosti pa se ne može uvažiti navod tužitelja da činjenično stanje nije pravilno utvrđeno. Nadalje, tužiteljima je omogućeno da se očituju o svim relevantnim činjenicama, a iz osporenog rješenja proizlazi da je tuženo tijelo na iste argumentirano odgovorilo pa se cijene osnovanim razlozi tuženog tijela o neprihvatanju saslušanja punomoćnika tužitelja kao i traženje dodatnog roka za očitovanje o elektroničkoj komunikaciji te Sud ne nalazi ni povrede postupka na koje tužitelji upiru. Nadalje, tuženo je tijelo valjano obrazložilo da se odredba članku 8.stavka 1. i stavka 3. Zakona primjenjuje samo na stjecanje dionica, a ne i na otpuštenje dionica od strane ponuditelja i osoba koje s njime djeluju, G. d.o.o, ne djeluje zajednički s I. tužiteljem jer je zakoniti imatelj 7.536 dionica postao tek upisom istih kod SKDD-a 13. studenoga 2008. Slijedom svega navedenog proizlazi daje u postupku pravilno utvrđeno činjenično stanje i pravilno primijenjeno materijalno pravo pa navodi tužitelja nisu od utjecaja na drukčije rješenje upravne stvari.

Trebalo je stoga temeljem članak 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.), a u svezi člankom 90. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 23. svibnja 2013.

Zapisničarka
V. K.,v.r.

Predsjednica vijeća:
S. Š.,v.r.

Za točnost otpravka-ovlaštenu službenik

I.B.